

bevis for at være Fiskehandler, men har naturligvis intet imod, at man kan løse Næringsbevis som Fiskehandler. Fiskeriet foregaar periodevis, og der kan til Tider komme meget store Fiskemængder. Det har under saadanne Forhold sin Betydning, at en hel Del i saadanne Øjeblikke kan træde til og forhandle Fisken, saaledes at dette vigtige Næringsmiddel kan blive spredt og blive solgt. Hvis Fiskehandelen derimod skal være bunden Næring, vil det være meget vanskeligt i Perioder, hvor Fiskeriet kaster meget store Kvantiteter af sig, at faa Fisken afsat. Da Fiskeriet ifølge sin Natur er saa bevægeligt, tror jeg derfor — og denne Mening er ogsaa Dansk Fiskeriforenings —, at Fiskehandelen ikke bør være bunden Næring.

Jeg har i min Tale gentagne Gange haft Lejlighed til at beklage mig over de overordentlig vanskelige Forhold for det danske Fiskeri særlig med Henblik paa Udførselen, paa, at vort udenlandske Marked næsten ganske er gaaet tabt. Periodisk optages det imidlertid. Der har saaledes været sendt Fisk til England i ikke helt ringe Udstrækning, af og til gaar der noget Fisk til Tyskland, og vi maa haabe, at Forholdene inden ret længe bliver saadanne, at der bliver Chance for en Fiskeeksport paa ny. Men her træder Fragttaksterne paa Jernbanen hindrende i Vejen. Og, som sagt, under almindelige Forhold vil man ikke kunne opretholde et Erhverv ved Tilskud og Understøttelse, men naar Fiskeriet staar i en saa vanskelig Situation som i Øjeblikket, vil det utvivlsomt være forsvarligt at gøre det; særlig ogsaa, naar vi tænker paa den Indflydelse, enhver Udførsel har paa vore Valutaforhold — Udbyttet af Fiskeeksport er jo for en stor Del et Nettoudbytte —, vil det have megen Betydning, at Staten støtter Eksporten, hvor der er en Chance for, at den kan foregaa, selv med en ringe Fortjeneste. Det vilde derfor være overordentlig ønskeligt, om der for Fisk til Eksport midlertidig kunde gives en Fragtlettelse. Saa vidt mig bekendt, har den højtærede Landbrugsminister ogsaa sin Opmærksomhed henvendt herpaa og paatænker at komme med et Forslag om Tilskud til Lettelse af Jernbanefragten for Fisk til Eksport. Jeg vil, som sagt, takke den højtærede Regering for den Forstaaelse og Interesse, den har vist Fiskerierhvervet i denne overordentlig vanskelige Situation, og jeg vil haabe, at den ogsaa fremdeles vil have sin Opmærksomhed henvendt paa de vanskelige Forhold, saa de kan rettes, hvor der er noget at rette. Selve Kalami-

teten for Erhvervet kan ikke rettes af en Regering, men derfor har jeg ogsaa nævnt Havnetakster, Petroleumsspørgsmaalet og nu Fiskeeksporten som Forhold, Regeringen havde Magt over, og hvor den muligvis kan hjælpe til, at Fiskeriet kommer nogenlunde uskadt over den strenge Prøvelsens Tid, det er ude i.

J. A. Hansen: Jeg ønsker i Korthed at gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Minister for offentlige Arbejder i Anledning af det Svar, han forleden gav paa mine Udtalelser om Statsbanernes Administration. Den højtærede Minister betegnede min Kritik som meget skarp og drastisk, og han udtalte Formodningen om, at en saa skarp Kritik ikke vilde deles i Almindelighed af Befolkningen og navnlig ikke af den Del af Befolkningen, som særlig havde Forudsætninger for at bedømme en Administration af denne Art. Heri tager den højtærede Minister nu fejl. Den Befolkning, som daglig har for Øje, hvilke Værdier der gaar til Spilde paa Grund af svigtende Samarbejde mellem Statsbanernes forskellige Afdelinger og ved besynderlige Dispositioner, den Befolkning fælder en meget haard Kritik over dansk Statsbaneadministration, en haardere Kritik end den, jeg har givet Udtryk for. Derom kan vi tale med, som lever i daglig nær Kontakt med Befolkningen. Den højtærede Minister kan naturligvis afvise denne Kritik fra Befolkningen som ukyndig og som hvilende paa manglende Forudsætninger, men det vil den højtærede Minister jo ikke gøre. Der er Ting her i Verden, som man ikke behøver at være hverken Jurist eller Baneingeniør eller Generaldirektør for at kunne se, men som man kan se med det blotte Øje. Jeg indrømmer, at min Kritik af Statsbanerne har været skarp, men jeg fastholder den. Jeg har illustreret og underbygget den med en Række bestemte Eksempler, og jeg indrømmer, at disse Eksempler var drastiske, men de var tillige rigtige. Den højtærede Minister har da heller ikke bestridt dette. Tværtimod, han gaar ind paa de fleste af mine Eksempler og indrømmer, at de er Udtryk for Fejl, som maa rettes. Han indrømmer, at det er at gøre for meget, alt for meget, ud af en lille Ting, naar der arrangeres Forhør over et lille Hundrede Banebetjente i Anledning af et Haandklædes Forsvinden. Ja, det er unægtelig at gøre for meget ud af en lille Ting. Men det kan være nødvendigt, siger den højtærede Minister, at føre en Undersøgelse til Bunds. Det kan det ganske vist, naar det,